Спасителем чи сином необнятим
у Чорнім лісі приспані вітри?
Я знаю, моя мила, ти була там.
Це ти тоді промовила: умри.

Вже вкотре ліс багряну вберю скине!
Хтось уві сні заплаче, як дитя…
І вкотре вже накличеш ти, княгине,
того, хто присипляє забуття!

Не ангели тебе на крилах носять
під небесами музики і сліз,
Не демони пощади в тебе просять,
а ті, кого вела ти в Чорний ліс.